

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 498/21

ע"פ 767/21

לפני :
כבוד השופט י' אלרון
כבוד השופט א' שטיין
כבוד השופט י' כשר

המערער ב-ע"פ 498/21 : יבגני גולובקו

המערער ב-ע"פ 767/21 : רוסלן בן אלכסנדר שציפטניוב

נ ג ד

המשיבה : מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד ב-
תפ"ח 24139-09-17 שניתן ביום 10.01.2021 על ידי סג"נ
השופט מ' פינקלשטיין, סג"נ השופטת ל' ברודי והשופט ר'
אמיר

תאריך הישיבה : כ"ח בתמוז התשפ"ב (27.07.2022)

בשם המערער ב-ע"פ 498/21 : עו"ד נועם בונדר ; עו"ד אנה שכטמן קוגלר

בשם המערער ב-ע"פ 767/21 : עו"ד אבי כהן ; עו"ד פרידה וול

בשם המשיבה : עו"ד רחלי זוארץ לוי ; עו"ד עידית פרג'ון

מתורגמן מטעם בית המשפט : גב' דנית מייקלס לשפה הרוסית

פסק-דין

השופט י' אלרון:

1. לפנינו שני ערעורים על הכרעת דינו וגזר דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
(סג"נ השופט מ' פינקלשטיין, סג"נ השופטת ל' ברודי והשופט ר' אמיר) בתפ"ח 24139-
09-17 שניתן ביום 10.12.2020, וביום 10.1.2021, בהתאמה, בגדרם הורשעו המערערים,

פה אחד, לאחר שמיעת ראיות, בעבירת רצח בכוונה תחילה בצוותא חדא לפי סעיפים 300(א)(2) ו-29(ב) לחוק העונשין, כנוסחו בטרם תיקון 137 (להלן: חוק העונשין או החוק). כמו כן הורשעו המערערים בעבירה של שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק.

בגין עבירות אלו, נגזר על כל אחד מהמערערים עונש של מאסר עולם, מאסר בפועל של שנה אחת, שירוצה בחופף למאסר העולם, וכן פיצויים לנפגעי העבירה, ילדי המנוח, בסכום כולל של 258,000 ש"ח.

עיקרי עובדות כתב האישום

2. על פי המתואר בכתב האישום, החל מחודש מאי בשנת 2017, המערערים יבגני גולובקו (להלן: יבגני) ורוסלן שצ'פטניוב (להלן: רוסלן) התגוררו במתחם צימרים בעיר רחובות בשם "נייס פלייס" (להלן: המתחם), בניהולו של יוסי אטר ז"ל (להלן: המנוח). במהלך תקופה זו, המערערים החזיקו בכלי נשק, התוודעו לסדר יומו של המנוח ולאמצעי האבטחה במתחם.

בסמוך ליום 1.6.2017, החליטו המערערים לרצוח את המנוח, זאת בעקבות סכסוך בין אחרים לבין המנוח, ובתמורה לסכום כספי שהיו עתידים לקבל בעבור ביצוע הרצח.

לפי כתב האישום, כחלק מתכנון הרצח, ביום 2.6.2017 עזבו המערערים את מתחם הצימרים. באותו הערב, חזרו בהיחבא למתחם דרך פרצה בגדר, ארבו למנוח כשהם חמושים באקדחים ופניהם מכוסות. משהבחינו במנוח ברחבת המתחם, התקדמו אליו וירו לעברו באקדחיהם בצוותא חדא.

במהלך האירוע אירע מעצור באקדח בו החזיק יבגני, אך המערערים המשיכו את הירי מן האקדח של רוסלן, עד אשר פגע אחד הקליעים בפלג גופו העליון של המנוח והביא למותו בו במקום.

לאחר מכן, נטלו המערערים את מכשיר ה-DVR של מצלמות האבטחה במתחם, שהיה ממוקם במשרדו של המנוח, זאת לאחר שחתכו את כבליו של המכשיר. המערערים נמלטו מן המקום, אחרי ששכחו על שולחן המשרד את האקדח התקול, שהיה בידי יבגני, ונסעו ברכב שהמתין להם מחוץ למתחם.

במהלך מנוסתם, השליכו המערערים את האקדח הנוסף בתעלה בצד הדרך, ושרפו את מכשיר ה-DVR ואת הבגדים ששימשו לרצח. בנוסף, לאחר האירוע, העבירו את רכב המילוט לחברם, סעיד נפתלי (להלן: סעיד או עד המדינה), על מנת שיסייע בידם להעלימו.

בגין מעשים אלו יוחסו למערערים בכתב האישום עבירות של רצח בכוונה תחילה, קשירת קשר לביצוע פשע ושיבוש מהלכי משפט.

הכרעת דינו של בית המשפט המחוזי

3. בית המשפט המחוזי הרשיע את המערערים ברצח בכוונה תחילה בצוותא חדא, עבירה לפי סעיפים 300(א)(2) ו-29(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), בנוסחו הקודם; ובשיבוש מהלכי משפט, עבירה לפי סעיף 244 לחוק. יצויין כי בית המשפט המחוזי זיכה את המערערים מעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, אשר יוחסה להם בכתב האישום, מאחר שנקבע שהיא "חופפת לעבירת הרצח ונבלעת בה".

בהכרעת הדין נקבע כי מעשה הרצח שביצעו המערערים היה מתוכנן, לכן תיקון 137 לחוק העונשין אינו בבחינת "דין מקל" בעניינם, והוחלו הוראות החוק בטרם תיקונו. בנוסף, לאחר תיקונו של החוק, המדינה ביקשה לייחס למערערים עבירת רצח בנסיבות מחמירות לפי סעיף 301(א)(1) לחוק החדש, בגדר החלופה של "רצח לאחר תכנון".

4. תחילה תואר כי במהלך ניהול המשפט שני המערערים כפרו באופן מוחלט בכל מעורבות ברצח וטענו לחפותם המלאה. עם תום פרשת התביעה, שינו המערערים את גרסתם מקצה לקצה וקשרו עצמם לאירוע הירי, תוך שהטיחו זה בזה שהאחר הוא היורה. לפיכך נמצא כי שניהם הודו במעורבות במותו של המנוח. לטענתם דובר בירי ספונטני שנעשה בעקבות ריב ומחלוקת קודמים בינם לבין המנוח בעניין תשלום שכר דירה. כן אישרו בעדויותיהם את הקשר שלהם עם משפחת לביא, עליה עוד ידובר בהמשך, ואת העובדה שהם עבדו עבורה.

לאור זאת, בית המשפט המחוזי התמקד בהכרעת דינו בשתי סוגיות מחלוקת עיקריות והן – האם מותו של המנוח נגרם בריב ספונטני או ברצח מתוכנן; ומי משני המערערים הוא היורה, כפי שיפורט להלן.

5. הרשעת המערערים התבססה על ראיות אשר כללו עדות מפורטת של עד המדינה, ראיות על אודות התכנון המוקדם של הרצח, הוצאתו אל הפועל, ושלב הבריחה

שלאחריו; לצד עדויות של עדי ראייה, וראיות אובייקטיביות רבות שאימתו וסייעו לעדות עד המדינה על כל נדבכיה, ובכלל זה תיעוד בהאזנות סתר מזמן אמת, עובר לביצוע הרצח ולאחריו; סרטונים שהופקו ממצלמות האבטחה; מחקרי תקשורת; איתור כלי הנשק שנעשה בהם שימוש באירוע; ממצאים פורנזיים ועוד.

6. העדות המרכזית בתיק ניתנה על-ידי עד המדינה סעיד, אשר העיד על דברים שאמרו לו שני המערערים בהזדמנויות שונות, ואף על דברים שהוא עצמו ראה או אמר לפני ואחרי אירוע הרצח. נקבע, כי על אף שעדותו של סעיד אינה העדות היחידה הקושרת את המערערים לרצח, לעדותו ישנן ראיות סיוע חזקות ביותר – שני המערערים עצמם הודו בסוף המשפט, במסגרת פרשת ההגנה, ששניהם היו נוכחים באירוע הרצח ואף העידו במפורש שהשני הוא זה שירה וגרם למותו של המנוח. בית המשפט המחוזי אף מנה את אמרתיו של יבגני בתרגיל חקירה מיום 16.8.2017 (עליו יפורט בהמשך), ואת הראיות הנסיבתיות שפורטו לעיל, כראיות סיוע לעדותו של סעיד.

7. כן התייחס בית המשפט המחוזי לאמרות החוץ של המערערים ולשאלת קבילותן. אפרט כאן בתמצית אילו אמרות התקבלו ואילו נפסלו.

אשר להודאתו של יבגני מיום 24.8.2017 בחקירתו במשטרה – זו נדונה במסגרת משפט זוטא ונפסלה; בהתייחס לדבריו של יבגני בפני המדובר בכלא עופר מיום 25.6.2017 ומיום 28.6.2017, תואר באופן מפורט כי ראיות אלו גם נדונו במשפט הזוטא, אך ההכרעה בשאלת פסלותן נדחתה לשלב הכרעת הדין. נקבע כי דיבוב זה העלה שאלות משפטיות לגבי תקינות ההליך וחוקיותו, היות שדובר בדיבוב בטרם אזהרה, כאשר החשוד נתון מאחורי סורג ובריח. בית המשפט עמד על כך שעסקינן בתרגיל חקירה מיוחד ובפרקטיקה חריגה. ואולם, הואיל ועיקר חשיבותו הראייתית של הדיבוב בכלא עופר היה בקשירת המערערים לרצח המנוח, הדבר לא היה נחוץ עוד להכרעה משהמערערים קשרו עצמם לרצח בעדויותיהם בסוף המשפט, כאמור. משכך, בית המשפט המחוזי התעלם בהכרעת דינו מתוצרי הדיבוב, מבלי להכריע בשאלת קבילותם.

אשר לדברי יבגני בפני סעיד, בתרגילי החקירה במעצר, נקבעו הדברים הבאים: ביחס לתרגיל החקירה מיום 8.8.2017, נקבע כי יש לפסול את תוכנו ותוצריו מהטעם שהוסכם בין הצדדים שלא להגיש את תמליל השיחה; ביחס לתרגיל מיום 16.8.2017, שהוזכר לעיל, ואשר ביחס אליו תמליל השיחה בין יבגני לסעיד הוגש בהסכמה, נקבע כי הוא קביל כראיה (מוצג ת/26ג).

אשר לדבריו של יבגני לסעיד במסגרת "החיים הרגילים", להבדיל מאמרותיו במעצור, ובטרם נעשה סעיד לעד מדינה, קבע בית המשפט המחוזי כי הדברים שאמר יבגני כנאשם קבילים כלפי עצמו, אך אמרותיו כעד כלפי רוסלן אינם קבילים. דברים דומים נקבעו ביחס לאמרותיו של רוסלן לסעיד במסגרת "החיים הרגילים" – כאשר התוודותו בפני סעיד במקום עבודתו מיד לאחר הרצח (התוודות משותפת יחד עם יבגני) קבילה כלפי עצמו בלבד, כאמרת נאשם.

8. בנוסף, לא ניתן כל אמון בגרסת המערערים ונקבע כי עדויותיהם כבושות. המערערים מסרו בעדויותיהם גרסאות סותרות בעניין זהות היורה, ובצד זאת מסרו גרסה משותפת בעניין ספונטניות האירוע, והיעדר כוונה ותכנון ביחס אליו.

אשר ליבגני, נקבע כי עדותו "ניתנה לאחר ששמע ולמד את כל הראיות וידע להתאים את גרסתו למה שהוכח באופן חד-משמעי במשפט ואשר קשה להפריכו" (פס' 66 להכרעת הדין). בית המשפט עמד, בין היתר, על סממנים לשוניים בעדותו אשר לימדו על המגמתיות והמניפולטיביות שבדבריו. לבסוף נקבע כי התרשמותו של בית המשפט מיבגני היתה שלילית ביותר ובלתי מהימנה לחלוטין.

ביחס לרוסלן נקבעו דברים דומים. בית המשפט עמד על כך שהלה שתק בכל חקירותיו במשטרה, והכחשתו בעדותו בבית המשפט באשר למעורבותו ולנוכחותו באירוע הרצח – היתה אף יותר גורפת מהכחשת יבגני, כאשר כבר אף בעניין הבריחה מהצימרים אל סעיד לאחר האירוע. נקבע כי עדותו מגמתית ובלתי מהימנה בעליל, ובית המשפט הדגיש כי אינו נכון לקבוע כל ממצא לזכותו על יסוד עדותו.

9. לעומת זאת, ובניגוד להתרשמותו השלילית מהמערערים, קבע בית משפט קמא כי עדותו של עד המדינה סעיד מהימנה מאוד, מדויקת ועשירה בפרטים שאומתו. נקבע כי בעדותו ניכרו סימני אמת, וביחס להודעותיו במשטרה, בטרם נחשף לראיות, נמצא כי הוא מסר פרטים מוכמנים רבים ונכונים. כך למשל בעניין השארת האקדח התקול במשרדי הצימרים, ובעניין זריקת האקדח התקין ביציאה מהעיר רחובות. סעיד אף מסר פרטים שכלל לא היו ידועים למשטרה והתגלו רק בעקבות עדותו, כדוגמת עדותו בעניין עצירתם של המערערים במוסך ביפו והחלפת בגדיהם שם.

10. אשר לשאלת זהות היורה, בית המשפט המחוזי קיבל את גרסת יבגני לפיה כל אחד מהם החזיק באקדח וירה. יבגני שלף ודרך אקדח מסוג "סטאר", אך האקדח נתקע והוא לא הצליח לירות בו למרות שניסה; ובמקביל אליו שלף רוסלן את האקדח השני,

אקדח מסוג "יריחו", וירה מספר יריות כשאחת מהן פגעה במנוח וגרמה למותו. קביעות אלה התבססו בעיקרן על תוכן ההתוודות המשותפת של המערערים בפני עד המדינה סעיד, בסמוך לאחר אירוע הרצח; על עדותה של עדת ראייה ביחס למספר האוחזים בנשק, ממנה עלה כי במהלך אירוע הירי אחזו שני אנשים שונים בשני אקדחים (מוצג ת/59); וכן על אינדיקציות פורנזיות לפיהן במהלך האירוע נעשה שימוש בשני אקדחים (מוצגים ת/42 ו-ת/44).

11. סוגיה נוספת שלובנה בהכרעת הדין התייחסה לשאלה בדבר אופי הירי – האם ספונטני או מכוון. גרסתם של המערערים לפיה הירי היה ספונטני, בעקבות ריב עם המנוח מספר שעות קודם לכן בעניין תשלום שכר דירה, נדחתה מכל וכל ונקבע כי מדובר בעדות כבושה ומניפולטיבית, "שנועדה לחלץ את שניהם מהרשעה בעבירה חמורה יותר."

נקבע כי ההגנה לא הציגה כל ראיה התומכת בגרסת הכזב של המערערים, ואף אחד מהנוכחים במתחם הצימרים לא ראה ולא שמע כל מריבה בצהרי אותו יום או לאחר מכן, בין המערערים לבין המנוח. זאת ועוד, נקבע כי גם אם היתה מריבה בשעות הצהריים בעניין שכר הדירה, ישנו פער זמנים עד לירי שאירע בשעות הערב, בסביבות השעה 20:30 – פער השולל את הספונטניות הנטענת של הירי. בית המשפט המחוזי עמד על כך כי יבגני העיד שמדובר היה בהחלטה משותפת לשניהם, ואישר שהם סיכמו ודיברו ביניהם להפחיד את המנוח ולירות כדורים לכיוון הרצפה. אף שגרסה זו לא קיבלה את אמונו של בית המשפט, נקבע כי ניתן ללמוד מהדברים כי דובר בהליך ממשי של שיקול דעת ותיאום עמדות, המצטרף לאופן הביצוע המתואם – של שני יורים בשני נשקים – השולל טענה על אודות ספונטניות האירוע.

יתירה מכך, נקבע באופן חד משמעי שבנסיבות העניין מדובר בירי מכוון. הודגש כי מספר היריות הרב ושילוב שני הנשקים יוצרים חזקה עובדתית, כי היורים התכוונו לפגוע ואף להמית. בית המשפט המחוזי עמד על כך כי שלושה עדי ראייה, שנכחו בצימרים לרגל מסיבה, ראו את שני היורים הנמלטים עם כיסויי פנים, ועדותם לא נסתרה. בהקשר זה הובהר, כי אף כיסוי הפנים של המערערים שולל באופן מובהק כל תזה בדבר ירי ספונטני.

12. התייחסות נוספת בהכרעת הדין התמקדה בתכנון הרצח. בית המשפט המחוזי נתן דעתו לראיות המעידות על תכנון ברמה הבסיסית – ראיות לעצם הביצוע ולהיערכות המיידית לו, כמו כיסוי הפנים בעת הרצח, יציאה מהמתחם וכניסה בחזרה דרך פירצה בגדר בסמוך לפני הרצח, וההתנתקות מהטלפונים יום קודם לאירוע; כמו כן ניתן דגש לראיות המעידות על תכנון ברמה הגבוהה – ולגורמים שהנחו את התכנון, דהיינו

למשפחת לביא. כך למשל ההוראה בדבר שינוי יעד החיסול, בחירתם של המערערים לצמצם את הצוות המבצע כדי להגדיל את חלקם בתמורה הכספית, וכן ביצוע התשלומים על-ידי משפחת לביא. בהקשר זה נקבע כי סעיד העביר ממשפחת לביא ליבגני ולרוסלן, סמוך לאחר הרצח, בדירת המסתור בחיפה, 8000 ש"ח לכל אחד כתמורה ישירה לביצוע רצח המנוח. בנוסף נקבע כי ניתנו תשלומים נוספים מטעם משפחת לביא לכל אחד מהמערערים בנפרד, בזמן הסמוך לאחר הרצח – ליבגני סכום של 15,000 ש"ח, ולרוסלן סכום של 10,000 ש"ח.

13. לבסוף, בית המשפט המחוזי בחן את אחריותם של המערערים למות המנוח לפי הדין הישן, ואף בהתאם לדין החדש, והגיע למסקנה כי בנוסח החוק החדש, לאחר תיקון 137 לחוק העונשין, אין כדי להקל עם המערערים. זאת מאחר שעניינם נכנס בגדרי "רצח בנסיבות מחמירות", אשר מתקיימות בו הנסיבות של תכנון מוקדם, לפי סעיף 301א(א)(1) לחוק העונשין – עבירה הזוהה בחומרתה ובעונשה לעבירת הרצח בכוונה תחילה לפי הדין הישן.

14. בבוחנו את יסודות עבירת הרצח בכוונה תחילה, בהתאם לדין הישן, קבע בית המשפט המחוזי כי היסוד העובדתי הוכח לגבי שני המערערים ויש לראות את שניהם כמי שגרמו למותו של המנוח בצוותא חדא. נקבע כי יבגני ורוסלן הגיעו למקום ביחד ופעלו במהלך הירי באופן מתואם – שניהם כיוונו באקדחיהם לעבר המנוח ושניהם ניסו לירות. יבגני אמנם לא הצליח לירות בשל תקלה באקדחו, אך רוסלן ירה מספר כדורים והשלים את המשימה המשותפת, כאשר אחד הכדורים פגע במנוח וגרם למותו כאמור.

ביחס ליסוד הנפשי נקבע כי הוכח ביחס לשני המערערים כי התקיימו בהם שלושת מרכיביו: ההכנה, שני המערערים הביאו עמם אקדחים וכיוונו אותם לעבר המנוח; היעדר קינטור – טענה בדבר קינטור לא נטענה בענייננו; וההחלטה להמית – הוכח כי המערערים רצו במותו של המנוח, ולא ירו בו באופן ספונטני. בנוסף, נקבע כי הירי נעשה כחלק מתוכנית חיסול מוזמנת, ובתמורה כספית לרציחתו של המנוח.

15. כמו כן, נקבע כי התקיימו במערערים כל יסודותיה של עבירת הרצח בנסיבות מחמירות לפי סעיף 301א(א)(1) לחוק החדש, בהתאם לחלופה של "מעשה לאחר תכנון", זאת בהתאם לממצאים העובדתיים שנקבעו ופורטו לעיל. בנוסף, נדחתה בקשת סנגוריהם של המערערים להחיל בעניינם את "הוראת המילוט" שבסעיף 301א(ב) לחוק החדש, מאחר שראשי משפחת לביא שהורו על הרצח לא הועמדו לדין, בעוד ש"החיילים הקטנים" נושאים באחריות. בעניין זה נקבע כי יש לנקוט בגישה הפוכה לפיה "יידע כל חייל במשפחת פשע, שכאשר הוא מבצע עבירות מטעמה של 'המשפחה' הוא מסתכן

באופן אישי, ולא תעמוד לזכותו העובדה שראשי הארגון הצליחו לחמוק מאימת הדין" (עמ' 64 להכרעת הדין).

16. בית המשפט המחוזי אף הרשיע את המערערים בעבירה של שיבוש מהלכי משפט. זאת ביחס למעשי חיתוך הכבלים ונטילת מכשיר ה-DVR ממשרד הצימרים; שריפתו של המכשיר ושל בגדיהם במוסך ביפו; והשלכתו של אקדח ה"יריחו" ביציאה מרחובות, ליד צומת בית-עובד. נקבע כי במעשים אלו העלימו המערערים ראיות מהזירה ואף השמידו ראיות, בלא מתן כל הסבר אחר לאותם מעשים.

17. לאור האמור לעיל, המערערים הורשעו בעבירת הרצח בכוונה תחילה, בצוותא חדא, לפי סעיף 300(א)(2), ביחד עם סעיף 29(ב) לחוק העונשין, כנוסחו לפני התיקון; ובעבירה של שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק.

גזר דינו של בית המשפט המחוזי

18. בית המשפט עמד על כך שלאור הרשעת המערערים בעבירת רצח בכוונה תחילה, יש לגזור עליהם את העונש הקבוע בחוק – מאסר עולם חובה, ועל כך לא היתה מחלוקת. לפיכך, הדיון נסב על שאלת העונש הראוי בגין העבירה של שיבוש מהלכי משפט; האם יש לגזור אותו במצטבר או בחופף לעונש מאסר העולם; ובעניין סכום הפיצוי הראוי שבו יש לחייב את המערערים לטובת נפגעי העבירה.

אשר למתחם העונש ההולם בגין עבירת השיבוש, נקבע כי הוא נע בין מספר חודשי מאסר לבין שנה וחצי של מאסר בפועל. לעניין העונש המתאים למערערים בתוך המתחם, בית המשפט שקל את הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, וביניהן עברם הפלילי של שני המערערים, גילם ונסיבות חייהם. בהתחשב בכך, נקבע כי העונש המתאים לכל אחד מהמערערים בגין עבירת השיבוש הוא שנת מאסר אחת.

ביחס לאופן גזירת העונש, נקבע כי לאור העובדה שעבירת השיבוש בוצעה על-ידי מבצעי הרצח בסמוך לאחר האירוע, בזירה עצמה ובנתיב המילוט, לא התקיימו נסיבות חריגות המצדיקות עונש מצטבר, ונקבע כי עונש שנת המאסר בפועל בגין עבירת השיבוש ירוצה בחופף לעונשי החובה של מאסרי העולם.

בבואו לבחון את שאלת הפיצויים, עמד בית המשפט המחוזי על הכאב הרב של בני משפחת המנוח יוסי אטר ז"ל, והתייחס להצהרת נפגעי העבירה שהוגשה מטעם בתו ושתי אחיותיו, ממנה עולה כי לאחר שהשתחרר מהכלא, המנוח שינה את דרכו, עזב את עולם הפשע, והתרכז בגידול ובפרנסת שני ילדיו.

נקבע כי תקרת הפיצוי לפי סעיף 77 לחוק העונשין, מתייחסת לכל מערער כשלעצמו, כתקרה לחיובו הוא, ומשמדובר בשני מערערים שביצעו עבירה בצוותא, ניתן לחייב כל אחד מהם במלוא הסכום. משכך, נקבע כי ראוי לחייב כל אחד מהמערערים בפיצוי המקסימלי המותר לפי החוק.

19. לאור האמור לעיל, נגזרו על כל אחד מהמערערים עונש של מאסר עולם בגין עבירת הרצח, מאסר בפועל של שנה אחת, שירוצה בחופף למאסר העולם, בגין עבירת השיבוש, וכן תשלום פיצויים לנפגעי העבירה, ילדיו של המנוח, בסכום כולל של 258,000 ש"ח, בידי כל אחד מהמערערים.

נרענורו של יבגני

20. בערעור, סנגוריו מיקדו את טענותיהם בגרסתו של המערער כי היה מעורב באירוע ספונטני שהתפתח עם המנוח, ונעדר כל תכנון מוקדם.

נטען כי התנהלותם של המערערים, בין היתר, במעברם לגור בצימרים כשבועיים בלבד לפני האירוע, בניתוק מצלמות האבטחה רק לאחר הירי, ובהיעדר תכנית מילוט סדורה – מעידה על הספונטניות שבאירוע. כן נטען, כי זווית הירי תומכת בעדותו של יבגני לפיה דובר בירי למטרת הפחדה בלבד, ומשכך יש לזכותו מעבירת הרצח ולהרשיעו בעבירת ההריגה. לחלופין, נטען כי הדין החדש מהווה עבורו "דין מקל" משלא הוכחה הנסיבה המחמירה של "תכנון", ויש להרשיעו בעבירת הרצח הבסיסית בלבד.

בנוסף, הוצגה חלופה נוספת, לפיה מתקיימות נסיבות הממתנות את מידת אשמו של המערער, בהתאם לסעיף 301א(ב) לחוק העונשין, זאת מאחר שבסופו של יום, אקדחו היה תקול ולא נורו ממנו כדורים. נטען כי בית המשפט המחוזי שגה משלא ערך הבחנה בהקשר זה בינו לבין רוסלן, אשר הוא זה שירה בפועל וגרם למותו של המנוח, וקבע שחומרת אשמתם של שני המערערים זהה.

מעבר לכך נטען לנסיבות נוספות של המערער, וביניהן, היותו בחור צעיר, תלותו בעד המדינה, מעמדו הנמוך במשפחת לביא, והעובדה כי לא לקח חלק בקבלת ההחלטה להמית את המנוח ורק המתין להוראות. בהקשר זה נטען כי נקבעו בהכרעת הדין קביעות נחרצות ביחס לתרומתם של בני משפחת לביא לאירוע הרצח, על אף שלא הועמדו לדין על כך – ובכך יש כדי למתן את דרגת אשמו של המערער.

אשר להליך החקירה נגדו, נטען כי הופעלו כלפיו אמצעי חקירה חריגים כגון דיבוב ללא אזהרה בכלא עופר בעת ריצוי מאסרו; תרגיל חקירה אקטיבי שבוצע על-ידי עד המדינה; ונסיבות מתן הודאתו מיום 24.8.2017, אשר נפסלה במסגרת משפט הזוטא שהתנהל בערכאה הדיונית.

ערעורו של רוסלן

21. בערעורו, רוסלן חזר על טענתו לפיה לא נטל כל חלק באירוע הרצח, ולכן לא ניתן היה להרשיעו כמבצע בצוותא ואף לא כמסייע. לטענתו הירי בוצע על ידי יבגני, באופן ספונטני, ורוסלן לא קיבל כל החלטה בעניין זה. בהקשר זה הפנה לתמליל הדיבוב של יבגני, לפיו הוא היורה.

עוד נטען כי בין רוסלן לבין המנוח לא היה סכסוך עובר לאירוע, ולא נמצא כל מניע לביצוע הרצח. נטען כי המערער היה חברו של המנוח וכי השניים היו בקשרי ידידות טובים במסגרתם המערער עזר למנוח בתפעול הצימרים.

בנוסף, נטען כי לא הוכח שמדובר ברצח מתוכנן ומוזמן על-ידי בני משפחת לביא, וככל שכך עולה, הראיות היו אמורות לשמש גם להעמדתם לדין של האחרונים. נטען כי נוצר עוול קשה הכרוך בהרשעת המערער ברצח מתוכנן, בעוד שולחיו אינם עומדים לדין ויוצאים פטורים בלא כלום. לפי הטענה, משלא הועמדו לדין מתכנני הרצח, קמה למערער טענת הגנה מן הצדק בשל אכיפה בררנית, ומשכך אין להרשיעו בעבירת הרצח, ובוודאי שלא בעבירה של רצח בנסיבות מחמירות.

נוסף על כך, סנגוריו תקפו את הערכת מהימנותו של עד המדינה בהכרעת הדין, והלינו על כך שבית המשפט המחוזי התעלם ממעורבותו בפרשת רצח נוספת (רצח סוכן משטרתי) אשר יש בה כדי להעיב על מהימנותו ומניעיו. עוד נטען כי אין הוכחה לכך שרוסלן התוודה בפני עד המדינה באופן ישיר בדבר הרצח.

לבסוף, נטען, בין היתר, כי יש ליתן משקל אפסי לתוצרי תרגיל הדיבוב שבוצע, מיום 16.8.2017, זאת לנוכח האקטיביות שבה נקט סעיד בתרגיל זה. כן נטען כי הסנגוריה מעולם לא נתנה הסכמתה לקבילות התרגיל. מעבר לכך נטען כי בית משפט קמא שגה עת קבע כי יש להכיר בקבילות התרגיל של דיבוב באמצעות עד מדינה.

22. המשיבה בטיעוניה סמכה ידיה על הכרעת הדין המרשיעה, אשר התבססה על תשתית ראייתית רחבה בהיקפה, שכללה בין היתר, האזנות מוקדמות, סרטונים ותמונות אשר תיעדו את האירוע על כל שלביו.

המשיבה הדגישה כי הוכח מעבר לספק סביר כי המערערים התנקשו במנוח, ועל כן הם נכנסים באופן מובהק לנסיבה המחמירה של "תכנון" על פי הדין החדש. לטענת המשיבה, בתיק ישנן ראיות המוכיחות את פעולות ההכנה שקדמו למעשה הרצח, וכן ראיות המעידות על אופי ונסיבות הירי, על ההתנהלות בסמוך לו, ועל המעשים שלאחר הרצח – כל אלה מבטלים את האפשרות כי מדובר באירוע ספונטני.

ביחס להפנייתו של רוסלן בערעורו לתמליל הדיבוב של יבגני, בו הודה לכאורה באוזני המדובבים כי הוא היורה, הדגישה המשיבה, כי רוסלן עצמו התנגד לקבילותה של אותה ראיה, במסגרת משפט הזוטא, ובית משפט קמא נמנע מלהכריע באשר לקבילותה. ואולם, לטענת המשיבה, לא עולה מראיה זו כי יבגני הודה שהוא זה שירה, אלא שמדובר ברצח שבוצע בצוותא חדא על-ידי שניים: "עם חבר חצי חצי" (מוצג ת/2, עמ' 3).

לבסוף המשיבה טענה כי יש לדחות את טענת המערערים כי בוצעה בעניינם אכיפה בררנית המקימה להם הגנה מן הצדק. נטען כי מאמצי החקירה הגדולים שהוקדשו לפענוח אירוע זה מלמדים דווקא על ניסיון עיקש מצד הרשויות להילחם בארגון פשיעה. ואולם, משסברה, על יסוד כל חומר הראיות שהיה בפניה, כי אין סיכוי סביר להרשעתם של האחרים בשל היעדר ראיות מספיקות, לא היה מקום להגיש נגדם כתב אישום, ואין בכך כדי להקים טענה של אכיפה בררנית פסולה מכל סוג.

דיון והכרעה

23. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים ובחומר הראיות שהוגש לערכאה הדיונית, ולאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים בדיון שהתקיים בפנינו – הגעתי לכלל מסקנה כי דין שני הערעורים – להידחות, על כל חלקיהם, וכך אציע לחבריי לעשות.

24. כלל ידוע הוא, כי בית משפט זה אינו נוטה להתערב בממצאי עובדה ומהימנות אשר נקבעו על-ידי הערכאה הדיונית. זאת מאחר שבידיה הופקדה מלאכת ההתרשמות מהעדים שהופיעו בפניה, ובחינת השתלבותם במארג הראייתי הכולל, ולה עדיפות ברורה על פני התרשמותה העקיפה של ערכאת הערעור (ראו מני רבים: ע"פ 6080/20 פלוני נ')

מדינת ישראל פסקה 20 (21.7.2021); ע"פ 8956/20 מרטינס נ' מדינת ישראל פסקה 23 (28.6.2022).

בענייננו, וכפי שעולה מהכרעת הדין, עדויות המערערים נמצאו כבלתי מהימנות, עם סתירות רבות, והתאפיינו במגמתיות בולטת. לכך יש להוסיף את שינוי חזיתות המחלוקת בפתחה של פרשת ההגנה בערכאה קמא, כאשר המערערים, אשר הכחישו באופן מוחלט כל קשר לאירוע הרצח, הודו, כל אחד בתורו, במעורבות במוותו של המנוח, תוך שהם מגלגלים את האחריות האחד על כתפי חברו וכל אחד מהם מעיד שהשני הוא זה שירה במנוח למוות. בית המשפט המחוזי לא נתן כל אמון בעדויות כבושות אלה, והן מהוות חיזוק משמעותי ואף סיוע ליתר הראיות העומדות כנגד המערערים (השוו: פסק דיני בע"פ 1464/21 קפוטטין נ' מדינת ישראל, פסקה 31 (11.9.2022)).

25. לטעמי אין מקום להתערב בקביעותיו הברורות של בית משפט קמא ובמסקנותיו ביחס לתשתית הראייתית המוצקה, הקושרת את המערערים לרצח, ובראש ובראשונה ביחס לעדותו המרכזית והחשובה של עד המדינה סעיד. בעדותו התייחס לדברים שאמרו לו המערערים, ובעיקר יבגני, בהזדמנויות שונות. אזכיר כי בית משפט קמא התרשם ממהימנותו הרבה, מאופן דיוקו בכל הפרטים שמסר, ושדבריו נתמכו בראיות אובייקטיביות וחיזוניות. כך, עדותו על ההתוודות המשותפת של שני המערערים בפניו מיד לאחר הרצח כונתה על-ידי בית המשפט המחוזי כ"ראיית הזהב" אשר חולשת על כל התמונה העובדתית של האירוע (פסקה 74 להכרעת הדין). הלכה למעשה, יבגני ורוסלן הודו בפני סעיד ברצח המנוח, במעשה שבוצע על ידם יחדיו.

זאת ועוד, מחומר הראיות עולה מכלול שלם של ראיות נסיבתיות, אשר מסבכות את המערערים וקושרות אותם מעבר לכל ספק לאירוע הרצח, וביניהן: מגוריהם בצימרים עובר לרצח; האזנת הסתר לעניין מסירת הטלפון של יבגני לידי סעיד יום לפני האירוע (מוצג ת/51א); התייעוד בדבר הפסקת פעילות הטלפון של רוסלן יום לפני הרצח (מוצג ת/81); מציאת אקדח ה"סטאר" במשרד הצימרים ועליו הד.נ.א. של רוסלן (מוצג ת/41); הימצאותם של תרמילים וכדורים בזירה, השייכים בפרט לאקדח ה"יריחו"; העדויות על אודות שני יורים מכוסי פנים, שנמלטו דרך פרצה בגדר לתוך רכב שחור מסוג "הונדה" (מוצגים ת/58, ת/62, ת/63); מציאת אקדח ה"יריחו" בנתיב הבריחה של המערערים; צילום הגעת המערערים למוסך ביפו והחלפת בגדיהם; צילומי הגעת המערערים ברכב ה"הונדה" השחור לסעיד; וכן עדויות ביחס למילוט המערערים על-ידי סעיד לדירת המסתור בחיפה.

מדובר בראיות עצמאיות, שבנוסף להיותן ראיות מסייעות לעדותו של עד המדינה סעיד, יש בהן כדי להעיד על תכנון האירוע על-ידי המערערים.

נוסף על כך, אני שותף למסקנת בית המשפט המחוזי, לפיה הירי נעשה בכוונה לפגוע במנוח ולהמיתו, ואין מדובר באירוע ספונטני כפי שסנגוריהם של המערערים מנסים לטעון. רצח המנוח בידי יבגני ורוסלן היה רצח מתוכנן ומתואם, וחומר הראיות מלמד כאמור על כך ששניהם נערכו לביצוע כאיש אחד, ובאותו האופן: הצטיידותם מראש באקדחים; התנתקותם מהטלפונים הניידים שלהם לקראת הרצח ובסמוך לביצועו; יציאתם ממתחם הצימרים מספר שעות לפני האירוע, וחזרתם בהיחבא לזירה; ביצוע הירי כשפניהם מוסוות בכיסויי פנים, כל זאת כדי להסתיר את זהותם, ולמנוע אפשרות לזיהויים ולהפללתם; ולבסוף הימלטותם המשותפת דרך הפרצה בגדר לאחר האירוע, שריפת בגדיהם במוסך, ונסיעתם יחד לדירת המסתור בחיפה (השוו: פסק דיני בע"פ 560/20 בנימינוב נ' מדינת ישראל, פסקה 21 (28.7.2022)).

יתירה מזאת, מחומר הראיות עולה כי המערערים פעלו כחוליית חיסול מטעם משפחת לביא; ותכננו את האירוע כרצח מקצועי בשליחות משפחה זו, ובהתאם להנחיותיה; יעד החיסול השתנה מאבי עמר ליוסי אטר ז"ל בעקבות הוראה מטעם משפחת לביא יום לפני הרצח; המערערים הוציאו מצוות החיסול חבר שלישי, כדי להגדיל את חלקם בתמורה הכספית עבור הרצח; ובסופו של יום משפחת לביא שילמה למערערים סכומים ניכרים בגין ובתמורה לביצוע הרצח. ממצאים אלה, אשר נקבעו בידי הערכאה הדיונית, אינם עולים בקנה אחד עם אירוע ספונטני, אלא מלמדים על רצח מתוכנן ומוזמן מראש.

26. ומכאן לטענות המערערים כנגד חוקיות תרגילי החקירה שבוצעו בעניינם. אציין כי מקריאה מדוקדקת של הכרעת הדין עולה כי הודאתו של יבגני במשטרה מיום 24.8.2017, אשר נפסלה במשפט הזוטא בערכאה קמא, לא שימשה כראיה במשפט; כך גם דבריו של יבגני בפני המדובב בכלא עופר (בשני התרגילים שנערכו לו – מיום 25.6.2017, ומיום 28.6.2017). נקבע כי תוצרי הדיבוב אינם נחוצים להכרעה ובית המשפט המחוזי התעלם מהם (מבלי להכריע בשאלת קבילותם). בנוסף, אף דבריו של יבגני לסעיד מיום 8.8.2017 בתרגיל חקירה שבוצע במעצר, כאשר סעיד כבר היה עד מדינה בתיק, נקבעו כלא קבילים ונפסלו, מהטעם שהוסכם שלא להגיש את תמליל השיחה.

למעשה, בית המשפט המחוזי הסתמך בהכרעת דינו רק על האמרות הבאות כקבילות: דבריו של יבגני לסעיד מיום 16.8.2017, בתרגיל חקירה שבוצע במעצר,

ושתמליל השיחה ביניהם הוגש בהסכמה (מוצג ת/26/ג); אמרות חוץ של יבגני לסעיד במסגרת "החיים הרגילים", ושלא במסגרת מעצר – רק האמרות ביחס לעצמו; ודבריו של רוסלן לסעיד במסגרת "החיים הרגילים" – כקבילים כלפי עצמו.

נוכח המהפך בגרסת המערערים בערכאה הדיונית, אשר הודו לבסוף בעדויותיהם בבית המשפט במעורבותם באירוע הירי, איני רואה טעם לחזור ולדון באמרות אלו, אשר בית המשפט המחוזי פירט באריכות ביחס אליהן, ונימק בהרחבה בעניין סוגיית הקבילות בהקשר זה. אעיר בקצרה רק ביחס לתרגיל החקירה מיום 16.8.2017, שעליו דובר רבות, ושביחס אליו נקבע כי היתה הסכמה דיונית מפורשת להגיש ולקבל את התמליל שלו, בניגוד לטענות סנגוריו של רוסלן בערעור. על אף שבהכרעת הדין הודגש כי תרגיל חקירה זה הוא תרגיל דיכוב לכל דבר ועניין ואף שלא התנהל לפי הכללים המקובלים בדיכוב, נקבע כי לא נפל בו כל פגם, מהותי וחוקי, הפוסל את קבילות תוצריו.

איני רואה מקום להתערב במסקנות אלה. זאת, נוכח מספר נימוקים שהובאו בערכאה הדיונית: האחד, הדיכוב מיום 16.8.2017 הוקלט במלואו, ומידת אמינותו נבחנה על-ידי בית משפט קמא. השני, עדות עד מדינה ממילא טעונה "סיוע", ובענייננו פורטו מספר ראיות סיוע בהקשר זה. השלישי, המלחמה בפשע המאורגן מחייבת להיעזר בתחבולות כדי לחשוף אותו, ושיקולי מדיניות תומכים בכך כי יש להכיר בקבילות דיכוב באמצעות עד מדינה, כשהדבר תואם את דיני הראיות ואינו נוגד עקרונות חוקתיים. הרביעי, כפי שצויין בהכרעת הדין, בהנחיות היועץ המשפטי לממשלה אין כל איסור על דיכוב בידי עד מדינה, וההיפך הוא הנכון, ההנחיה היא שמותר להשתמש בעד המדינה לפעולות חקירה אקטיביות, כגון דיכוב חשודים (פסקה 50 לחוות דעתו של השופט ר' אמיר; פסקה 8 לחוות דעתו של השופט מ' פינקלשטיין). בשולי הדברים יוער, כי אף שאכן מדובר בפרקטיקה מותרת במישור העקרוני, והיותה תואמת את דיני הראיות כמוכנס הפורמלי (ראו סעיף 11 לפקודת הראיות (נוסח חדש), התשל"א-1971) יש להפעילה רק במקרים חמורים, המצדיקים זאת.

סעיף 301א(ב) לחוק העונשין – "פתח המילוט"

27. כעת אפנה לטענת סנגורו של יבגני, לפיה יש להחיל בעניינינו את סעיף 301א(ב) לדין החדש, המכונה "פתח המילוט", ולפיו יש להרשיעו בעבירת הרצח הבסיסית תחת עבירה של רצח בנסיבות מחמירות.

הטענה בדבר תרומתו הפיזית הנמוכה של מבצע עבירה ביחס לשותפו, היא אמנם מסוג הטענות אשר ניתן להשמיען במישור זה (ראו פסק דיני ב-ע"פ 6338/20 חיים

נ' מדינת ישראל, פסקה 24 (7.7.2022) (להלן: עניין חיים)). ואולם במקרה שלפנינו, ובנסיבותיו הקונקרטיות של תיק זה, יש לדחות טענה זו באופן מפורש, וזאת בהתאם לממצאים העובדתיים שנקבעו בבית המשפט המחוזי, ואשר לא מצאתי טעם מוצדק להתערב בהם, כפי שיפורט להלן.

אזכיר כי השניים הגיעו לזירה יחדיו, מצויידים באקדחים, אשר נשלפו באופן מתואם – יבגני אחז באקדח ה"סטאר" התקול, ורוסלן באקדח ה"יריחו" התקין; יבגני דרך את אקדחו וניסה לירות אך נתקל במעצור ולא ירה, אולם רוסלן השלים את המלאכה, ירה מספר יריות באקדח ה"יריחו", ואחת מהן פגעה במנוח וגרמה למותו. הנה כי כן, במהלך אירוע הירי השתתפו יבגני ורוסלן יחדיו, ופעלו בפעולה משותפת של שני מבצעים עיקריים בצוותא חדא, כמשמעות מונחים אלו בסעיף 29(ב) לחוק העונשין.

ויודגש, אין נפקא מינא ביחס למעשה האקטיבי של שני המערערים: העובדה שנסקו של יבגני נתקע ולכן הוא לא הצליח לירות, אינה מפחיתה מאשמתו. יבגני אשר ירה באקדח התקול, לא יכול ליהנות מהתקלה, אשר לא היתה בשליטתו ולא היתה תלויה בו או בבחירתו. לכך יש להוסיף, כי אף התנהלותו באירוע ולאחריו מוכיחה אחרת, כאשר פעל בצוותא חדא עם שותפו רוסלן כמבצע עיקרי, כפי שפורט לעיל.

אף הטענה ביחס לאי העמדתם לדין של מי שנטען כראשי משפחת הפשע שהורו על הרצח – כנסיבה המפחיתה בדרגת האשם – דינה להידחות. כפי שקבע בית המשפט המחוזי "מדובר ברצח מתוכנן בקור רוח ובתמורה כספית, ורמת אשמתם של שני הנאשמים חמורה ביותר". אין בעובדה שהמשטרה או הפרקליטות מצאו שאין די ראיות כדי להעמיד לדין את ראשי ארגון הפשע, כדי להפחית מחומרת המעשים של ה"חיילים", אשר ביצעו את הפשע.

בעניינינו מדובר בחיסול מתוכנן ומאורגן, אשר יש בו כדי ללמד על רמת האשמה הגבוהה של המערערים, ולכן הוראת "פתח המילוט" לא רלוונטית במקרה שלנו. עניין אחריותם של אחרים לאירוע, ככל שקיים, הינו עניין נפרד, ואינו משפיע על מידת אשמתם של המערערים. אזכיר בהקשר זה כי הוראת "פתח המילוט" מעניקה לבית המשפט סמכות מוגבלת, הנוטעה בנסיבות שבהן המעשה אינו מבטא דרגת אשמה חמורה במיוחד, וכאמור מתייחסת למקרים חריגים בלבד, אשר המקרה שלנו אינו נמנה עליהם (ראו גם: עניין חיים, בפסקה 19 לפסק-דיני; ע"פ 7722/19 זרטנאי נ' מדינת ישראל ((15.1.2020)). (19.4.2021); ע"פ 3308/17 וחיד' נ' מדינת ישראל ((15.1.2020)).

28. סנגוריו של רוסלן טענו בערעורו כי קמה לו טענת הגנה מן הצדק בעילה של אכיפה בררנית. אקדים ואומר כי דין טענה זו להידחות ואסביר כמה דברים אמורים.

ראשית, אציין כי חומר הראיות נגד המערערים כלל אינו תומך בטענה של אכיפה בררנית פסולה. מהתמונה הראייתית הרחבה עולה כי המשטרה הקדישה משאבים רבים לפעולות נגד ארגון הפשע כולו, אך מאפיינים של "מידור והסתרה" הקשו על העמדתם לדין של ראשי הארגון, כפי שטענה המדינה.

שנית, המערערים מנעו את בירור האמת שעה שהם עצמם נמנעו מלמסור גרסה סדורה ומפלילה נגד המעורבים האחרים, ובפרט נגד שולחיהם. בנסיבות אלה, אין הם יכולים להיבנות מהעלאת הטענה כי ראשי הארגון לא הועמדו לדין.

שלישית, בענייננו קבע בית המשפט המחוזי במפורש, כי מערכת הראיות שהיתה רלוונטית לכל אחד מהמערערים ושהעידה על כך שהרצח בוצע בשליחות משפחת לביא, הובילה למספר ממצאים עובדתיים בעניין תכנון הרצח. בהכרעת הדין הובהר כי מדובר בראיות נגד המערערים בלבד, כאמור, ואין בהכרח מדובר בראיות קבילות או מספיקות כלפי בני משפחת לביא. ויודגש, העובדה שראשי הארגון הצליחו לחמוק מאימת הדין, או שהמדינה מצאה שאין די ראיות כדי להעמיד לדין את ראשי משפחת הפשע, אינה מפחיתה מחומרת מעשי המערערים, אשר ביצעו את הפשע, כאמור.

רביעית, מפסיקת בית משפט זה עולה הבחנה חשובה לענייננו, בין אי העמדה לדין של שותפים לעבירה כתוצאה מאילוף שלמדינה אין שליטה עליו – כך למשל בהיעדר ראיות נגד המעורבים האחרים או בהימלטותם מאימת הדין – לבין אי העמדה לדין של שותפים כתוצאה מהחלטה שנתקבלה על-ידי המדינה, תוך הפעלת שיקול דעת (ראו למשל: ע"פ 5975/14 אגבריה נ' מדינת ישראל, פסקה 64 (31.12.2015); ע"פ 7532/12 איטל נ' מדינת ישראל, פסקה 194 (11.12.2016)). בענייננו, שעה שהמשיבה הצהירה כי נתקלה בקשיים ראייתיים להעמיד לדין את ראשי הארגון כאמור, ושוכנעת כי הסיבה שבגינה מזמין הרצח לא הועמד לדין טמונה בחומר הראיות, נשמטת הקרקע תחת הטענה של אכיפה בררנית, ולא עומדת לזכותם של המערערים הגנה מן הצדק.

29. בנסיבות החמורות שבענייננו, אשר משקפות את פעילותו של ארגון פשיעה רצחני, כעולה מחומר הראיות, האינטרס הציבורי תומך במיצוי הדין עם כל חייל וחייל, המבצע עבירות מטעם הארגון, ובמקרה שלנו, עם המערערים שקיפחו במו ידיהם חיי אדם. וכפי שהדגשתי לאחרונה בעניין אחר:

”הקלות הבלתי נתפסת שבה עבריינים כיום נוטלים בידם נשק כלשהו וגודעים את חייו של אחר – מקוממת ובלתי נסבלת. מעמדו של עקרון קדושת החיים מחייב אפוא כי עונשו של מי שביצע רצח בנסיבות מחמירות יהא החמור שבדין – מאסר עולם.” (עניין חיים, בפסקה 26).

30. על יסוד האמור לעיל, אציע לחבריי לדחות את ערעורי המערערים, על כל חלקיהם, ולהותיר את הרשעתם ואת העונש שנגזר עליהם על כנם.

ש ו פ ט

השופט א' שטיין:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופט י' כשר:

אני מסכים.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט י' אלרון.

ניתן היום, י"ט בחשוון התשפ"ג (13.11.2022).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט